

престанка и прекида. Пре довршење даје тек могућност разноврсних трансформација све до најједноставнијих облика: брутално преокретање и жестоко супротстављање.(...)

Довршење филозофије нити је њен крај, нити се оно састоји у издвојеном систему спекулативног идеализма. Довршење *јесте* само као читав ток историје филозофије, у којем почетак остаје исто тако битан као и довршење: Хегел и Грци“ - овим речима Хајдегер потврђује да је Хегелов појам краја и довршења увек везан за бескрајне могућности које то довршење отвара. Ток кретања духа према сопственом појму је такав да превладавање неке форме не значи да она више неће постојати (напокон, и природа се превладава духом, што не значи да је сутра неће више бити), него значи да неће више бити коначна и непозната, него ће бити превладана *појмом*. Према томе, теза о пролазном карактеру уметности није видовњачка антиципација њеног стварног краја, него филозофско промишљање које закључује да уметност више није у стању да испуњава човекове највише духовне потребе. Хегел сматра да повезаност са једним специфичним садржајем, који одговара само тој врсти материјала за данашњег уметника представља *прошлост*, чиме уметност постаје слободан инструмент који може да се бави било којим садржајем. Даље, то значи не само да се ограниченост раније истицаним садржајима више неће понављати, него и да није могуће понављање прошлих форми уметничког обликовања.

Уметнички правци који нису могли настати у другим епохама сада су не само могући него и нужни, јер најдиректније изражавају дух времена:

- експресионизам
- дадаизам
- Брехтов театар
- концептуална уметност
- Ворхолова „Фабрика“
- перформанс Марине Абрамовић
- Бенксијеви графити, итд.

Наведени примери *нису* начини на који савремени човек долази до првих знања о свету око себе, нити то могу, нити то треба да буду. Међутим, они итекако